

Colecția *Viața în Hristos*
Seria *Imnografie bizantină*
8

Sfântul Andrei Criteanul

**Canon de rugăciune la sărbătoarea
Întâmpinării Domnului**

Traducere din limba greacă veche
Monahia PARASCHEVA ENACHE

Ediție îngrijită de
Pr. DRAGOȘ BHRIM

Carte tipărită cu binecuvântarea
Înaltpreasfințitului

Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Doxologia
Iași, 2021

CUPRINS

Sfântul Neofit Zăvorâtul

*Cuvinte de laudă la Sfânta Întâmpinare a Domnului și despre
pocăință și despre dumnezeiasca Împărtășire fără de prihană7*

Sfântul Andrei Criteanul

Canon la Întâmpinarea Domnului 19

Sfântul Neofit Zăvorâtul
Cuvinte de laudă la
Sfânta Întâmpinare a Domnului
și despre pocăință și despre
dumnezeiasca Împărtășire fără de prihană¹

Binecuvintează, părinte,

Frați și părinți, puțin închizând ochii cei sensibili², să ni-i ridicăm pe cei ai minții și să vedem în chip înțelegător pe Maica lui Dumnezeu. Căci a venit ca un cer însuflețit purtând în brațe pe Soarele dreptății³, ca să-i lumineze și

¹ *Cateheza a 4-a*, extras din volumul Sfântul Neofit Zăvorâtul din Cipru, *Scrieri 2. Cateheze. Testamentul tipiconal*, traducere din greaca veche de Laura Enache, studii introductive de V.C. Katsaros, I.E. Stefanis, traduse din neogreacă de Mihaela Sapovici și Laura Enache, ediție îngrijită de pr. Dragoș Bahrim, Editura Doxologia, Iași, 2016, pp. 66-76.

² Cf. Sf. Epifanie al Salaminei, *Cuvânt de laudă la Născătoarea de Dumnezeu*, PG 43, 488 B și D; Sf. Ioan Damaschinul, *Cuvânt de laudă la Adormire*, 2, PG 96, 725 B.

³ Ps. 18, 6-7; Mal. 3, 20.

să-i încălzească pe credincioșii care aleargă la scăparea ei. Și dacă soarele cel sensibil a știut să lumineze și să încălzească, să usuce și să ardă, cu cât mai mult a știut să facă acestea Soarele dreptății cel mai înainte de soare. A venit ca o tărie⁴, purtând în brațe steaua cea din Iacob⁵, pentru ca și noi, precum magii⁶, lepădând toate plăcerile cele trupești să-i urmăm Lui în curăție și să I ne închinăm cu credință. A venit ca o scară⁷ avându-L pe Domnul întărit în ea, ca să întărească și să izbăvească din stricăciune firea omenească. A venit ca un nor⁸ dătător de ploaie mântuitoare, purtând în sânul ei dumnezeiasca ploaie, ca să ude și să adape pământurile cele cuvântătoare. A venit ca o brazdă⁹ dumnezeiască ținând ca un snop spicul cel dătător de viață, ca să hrănească inimile care flămânzesc de El. A venit ca un hambar care avea în sânul ei grâul vieții, ca să-l reverse celor care aveau nevoie de acest grâu. A venit ca o masă¹⁰ având pe ea pâinea vieții¹¹, din care mâncând unii cu vrednicie vor trăi în veac. A

⁴ Fc. 1, 6-7; Num. 24, 17. Cf. Sf. Epifanie al Salaminei, PG 43, 497 B.

⁵ Num. 24, 17.

⁶ Mt. 2, 1-2; 9-11.

⁷ Fc. 28, 12. Cf. Sf. Ioan Damaschinul, *Cuvânt de laudă la Adormire*, 8, PG 96, 712 D.

⁸ Cf. Sf. Epifanie, PG 43, 492 B, D.

⁹ Fc. 21, 33. Cf. Sf. Epifanie al Salaminei, PG 43, *op. cit.*, 492 D; Sf. Proclu al Constantinopolului, *Cuvânt de laudă la Născătoarea de Dumnezeu Maria*, 3, PG 65, 684 B.

¹⁰ Ieș. 25, 23, III Rg. 7, 34. Vezi Sf. Ioan Damaschinul, *Cuvânt de laudă la Adormire*, 8, PG 96, 712 C.

¹¹ In 6, 35; 48-52.

venit ca o vie¹² purtând strugurele, ca să adape cu vinul cel dulce pe credincioși și să-i îmbete pe ei din grăsimea casei Lui¹³. A venit ca un car¹⁴ condus de Cuvântul, pentru ca din necuvântare să-i slobozească pe cei cuvântători, ca Dumnezeu și Cuvânt. A venit ca o juncă¹⁵ fără de pată și ca o mieluşea¹⁶ preanevinovată purtând pe mielul *Cel ce ridică păcatul lumii*¹⁷ și *pe vițelul cel îngrășat*¹⁸, jertfit pentru fiul cel risipitor – poporul cel omorât de desfrânare și pierdut de necurăție și iarăși aflat prin pocăință și întoarcere. A venit ca un clește, ținând cărbunele aprins¹⁹, ca să ardă din temelii spinul păcatelor și să-i lumineze pe iubitorii de curăție ca un Iubitor de curăție și ca Unul Născut în curăție. A venit ca un sfeșnic cu totul de aur cu șapte făclii²⁰, purtând deasupra ei candela, ca să lumineze în chipul cel mai strălucit tot pământul de sub soare. A venit ca un chivot²¹ având în ea dreapta Tatălui cea prin

¹² Cf. Sf. Epifanie al Salaminei, PG 43, 496 D.

¹³ Ps. 35, 9.

¹⁴ Ps. 67, 18. Cf. Sf. Ioan Damaschinul, *La Nașterea Născătoarei de Dumnezeu și pururea Fecioarei Maria*, 6, PG 96, 669 C.

¹⁵ Num. 6, 14; 19, 2; Deut. 21, 3-4; Fc. 15, 9; Lev. 5-6. Vezi Epifanie, PG 43, 493 B.

¹⁶ Num. 6, 14; 7, 88. Cf. Sf. Ioan Damaschinul, *op. cit.* 4, PG 96, 668 A.

¹⁷ Is. 53, 4-7; In 1, 29.

¹⁸ Lc. 15, 27-30.

¹⁹ Is. 6, 6. Cf. Sf. Sofronie al Ierusalimului, *Cuvânt liturgic*, 5, PG 87, 3985 B.

²⁰ Ieș. 25, 31-38, 13; Înțel. Sol. 4, 2; Evr. 9, 2; Cf. Ioan Damaschinul, *Cuvânt de laudă la Adormire*, 8, PG 96, 712 C.

²¹ Ieș. 25, 10; 31, 18; 32, 15; Deut. 4, 13; 9, 9-17; 10, 1-5; I Regi, 8, 9; Evr. 9, 4; Cf. Ioan Damaschinul, PG 96, 712 C.

care au fost date lui Moise tablele scrise ale legii mozaice²², ca prin această dreaptă, cei vrednici de viață să fie scriși în cartea vieții²³. A venit ca un palat²⁴ și ca un scaun al Împăratului²⁵ și ca o împărăteasă preainfrumusețată²⁶, ținând ca o maică pe Împăratul slavei²⁷, ca să cheme la Împărăția lui Dumnezeu pe iubitorii acesteia.

Vedeți, iubiților, cum Maica lui Dumnezeu ni se arată nouă astăzi în chip înțeleghător? Vedeți caracterul deosebit al acestei sărbători, cum ne-a descoperit-o nouă astăzi pe Fecioara Maria și pe Maica lui Dumnezeu Cuvântul? De aceea și eu v-am spus vouă la începutul cuvântului să închidem puțin ochii cei sensibili și să-i înălțăm pe cei duhovnicești, ca să putem să o vedem pe Fecioara ca un cer, ca o tărie, ca o scară, ca un nor, ca brazdă, ca hambar, ca masă, ca vie, ca un car, ca o juncă și ca un clește, ca o candelă și ca un sfeșnic, ca un chivot și ca un palat, ca tron și ca stăpână a toate și după acestea să-i vedem și pe dreptul Simeon și pe Ana, proorocița²⁸, pe unul cerând slobozire, iar pe cealaltă mărturisind despre prunc și proorocind mântuirea care va veni prin El.

Veniți, așadar, iubiților, să fim luminați cu dumnezeiasca lumină spre descoperirea vederilor cele cuvenite

²² III Rg. 8, 9.

²³ Dan. 12, 1; Apoc. 3, 5; 20, 15.

²⁴ Ps. 44, 10; 23, 7-10; Cf. Ioan monahul, *Cuvânt la zămislire*, 17, PG 96, 1488 A.

²⁵ Înț. Sir. 7, 4; In 3, 5; 20, 15.

²⁶ Cf. Sf. Ioan Damaschinul, *Cuvânt la Bunavestire*, PG 96, 653 D.

²⁷ Ps. 23, 7.

²⁸ Lc. 2, 25-28.

lui Dumnezeu și să fim acoperiți cu „slavă”²⁹ spre mântuire, prin soarele de care am vorbit și prin steaua care strălucește luminos din feciorelnica tărie. Să ne curățim³⁰ pe noi înșine, fraților, cu iubire de osteneală, așa cum își curăță agricultorii țarinile lor, să ne arăm brazdele³¹, care sunt faptele dumnezeiești, și să semănăm dreptatea ca niște semănători de grâu, pentru ca ploaia iertării păcatelor și a luminării și a vederii duhovnicești să pogoare de sus și să ude inima noastră uscată, să o facă să răsară și să odrăslească verdeța ierbii pentru viață și să ne desfătăm de aici și să ne hrănim în chip nesticăcios și să trăim o asemenea viață, cum au trăit-o iubitorii Vieții. Să hrănim inimile noastre³² nu numai cu hrană trecătoare, ci și cu hrană netrecătoare și adevărată, adică din Pâinea vieții care s-a pogorât din cer³³, din vițelul cel îngrășat³⁴ care s-a jertfit pentru noi toți, din mielul lui Dumnezeu, Cel ce ridică păcatul lumii³⁵. Dacă, așadar, cineva se înfruptă din Pâinea de care am vorbit și din vițel și din miel, acela cu adevărat se hrănește pe sine cu adevărată hrană. Căci trupul Meu, zice, *este hrana cea adevărată și sângele Meu este adevărata băutură*³⁶. *Cel ce mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu în Mine rămâne și Eu întru El*³⁷.

²⁹ Lc. 2, 32.

³⁰ II Cor. 7, 1.

³¹ Ier. 4, 3.

³² Iac. 5, 5.

³³ Ieș. 16, 4; In 6, 42; 48-52.

³⁴ Lc. 15, 27-30.

³⁵ Is. 53, 4-7; In 1, 29.

³⁶ In 6, 55-61.

³⁷ In 6, 54.

Așadar, fraților, să ne sârguim să ne arătăm vrednici de această adevărată hrană și băutură, ca să nu murim, ci mai mult Viața, adică Hristos, să rămână în noi și noi în El. Căci așa cum cel ce nu se împărtășește de hrana și de băutura sensibilă moare înfometat, la fel și cel ce nu se împărtășește cu Trupul și Sângele lui Hristos se topește cu adevărat de foame sufletească și, deși trăiește, a murit, și este despărțit de Dumnezeu încă din această viață, pentru faptul că preferă faptele cele rele împărtășirii cu preasfântul Trup și Sânge al lui Hristos. Iar cel ce se face pe sine nevrednic din pricina vreunui păcat scârbavnic și se desparte pe sine de un astfel de mare dar în viața aceasta, cum se va împărtăși de Dumnezeu în veacul cel viitor? Cum, făcând aici faptele întunericului, se va uni dincolo cu lumina? Căci zice: *nu este nici o părtașie între lumină și întuneric*³⁸, și iarăși: *Eu sunt lumina lumii și cel ce îmi urmează Mie nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții*³⁹, adică cel ce vrea să-Mi urmeze Mie, Lumina, ca să vină la lumină trebuie mai întâi să urască faptele întunericului, iar dacă nu va urî mai întâi faptele întunericului nu va putea iubi faptele luminii, *fiindcă oricine face fapte rele urăște lumina și nu vine la lumină* – zice Domnul – *ca să nu se vădească faptele lui, iar cel ce lucrează adevărul vine la lumină, ca să se arate faptele lui, că în Dumnezeu sunt săvârșite*⁴⁰.

³⁸ II Cor. 6, 14.

³⁹ In 8, 12.

⁴⁰ In 3, 20-21.

Ce oare – zice – este de folos ca toți, vrednici și nevrednici, să îndrăznească la Sfânta Împărtășanie? Nu spunem aceasta, că trebuie să se împărtășească și cei nevrednici⁴¹, ca nu cumva, precum este scris, să se împărtășească spre osândă, ci ca mai întâi să devină vrednici și apoi astfel să se apropie⁴².

Și când – zice – mă voi face vrednic eu, cel ce m-am întinat în multe păcate? Spune-mi mie și aceasta! Femeia cea întinată de multe păcate de câte zile a avut nevoie ca să fie curățită? De câte zile a avut nevoie risipitorul? De câte vameșul? Oare nu într-o singură clipă fiecare dintre aceștia a aflat mântuirea? Da – zice – dar aceia L-au văzut pe Domnul cu propriii lor ochi și au fost învredniciți de iertarea păcatelor foarte degrabă.

Ce oare? Nu crezi că și acum Hristos îi primește pe cei ce se pocăiesc fără abatere și îi curățește și îi compătăimește, chiar dacă nu este văzut de ei cu propriii ochi? Căci chiar dacă noi nu-L vedem pe El din pricina negurii patimilor noastre, El ne vede și fie ne miluiește pentru pocăință, fie Se scârbește de noi pentru păcat.

Dacă, așadar, vei voi și tu însuși să te pocăiești sincer, eu cred că numai în trei zile te vei arăta vrednic de Sfânta Împărtășire cu harul lui Hristos⁴³. Iar cât privește modul pocăinței sincere de care am vorbit, ia aminte și ascultă, mărturisește-ți păcatele la un bun părinte duhovnicesc cu multă smerenie, ca un vinovat și osândit. Dar mărturisește-te și deosebi în chilia ta lui Dumnezeu, Celui ce

⁴¹ Dumnezeiasca Liturghie a Sfântului Ioan Gură de Aur.

⁴² I Cor. 11, 27-28.

⁴³ Vezi *Apophthegmata Patrum*, Sisoie, 20, PG 65, 400 AB.

cunoaște toate, pentru ca, așa cum spune David, să ierte necredința inimii tale⁴⁴. Suspină din inimă și bate-ți pieptul, imitându-l pe vameșul⁴⁵ care prin aceasta a fost îndreptățit de Dumnezeu, și dacă nu poți vărsa lacrimi, măcar fruntea lipește-o de pământ, lovește-o și spune: *am greșit Ție, Doamne*,⁴⁶ iartă-mă și arată-mă vrednic de împărțășirea cu dumnezeieștile Tale taine. Căci multe sunt păcatele mele, dar pe acestea le aduc înaintea nemăsuratei Tale mile. Miluiește-mă degrab, precum ai miluit oarecând pe cei asemenea mie, pe desfrânata și pe risipitorul, împreună cu vameșul și cu tâlharul⁴⁷.

Acestea, așadar, în trei zile, de trei ori ziua și noaptea săvârșindu-le cu inimă zdrobită, îndrăznește, frate, auzind că *inima înfrântă și smerită Dumnezeu nu o va urgisi*⁴⁸. Astfel, rugându-te pentru cele păcătuite mai înainte, cere iarăși din toată inima ajutorul lui Dumnezeu, ca să trăiești în siguranță și fără întinăciune restul timpului vieții tale și dă-ți cuvântul lui Dumnezeu că nu vei mai păcătui nicicum. Și dacă vei face astfel, eu, smeritul, după Dumnezeu, îți garantez și te asigur că pentru dumnezeiasca și nesfârșita mila Lui care se află în firea cea întreit ipostatică, după trei zile vei fi învrednicit de preacuratul și stăpânescul Lui Trup și Sânge, și de atunci înainte, cu ajutorul lui Dumnezeu, cu frică de Dumnezeu și cu credință spre iertarea păcatelor și spre viață veșnică⁴⁹, împărtășește-te și

⁴⁴ Ps. 31, 5.

⁴⁵ Lc. 18, 13-21.

⁴⁶ Ps. 40, 5.

⁴⁷ In 8, 10-11; Lc. 15, 21-24; 31-32; 18, 14; 23, 43.

⁴⁸ Ps. 50, 19.

⁴⁹ Cf. Sf. Ioan Gură de Aur, Dumnezeiasca Liturghie.

pune-ți în rânduială viața pentru o viețuire curată, ca nu cumva să te arăți lui Dumnezeu mincinos și uituc în împlinirea făgăduințelor și iarăși să te desparți de dumnezeiasca împărtășire și astfel să ia vrăjmașul îndrăznire și să se facă cele ale tale *mai de pe urmă mai rele decât cele dintâi*⁵⁰, fiindcă nu te-ai îmbunătățit spre mai bine nici prin acest mare pogorământ că nu după ani și vremi, ci numai în trei zile, printr-o dumnezeiască iconomie, ai fost dezlegat de păcate și învrednicit de sfânta împărtășire.

Și aceasta am descris-o eu nu din propria mea minte sau autoritate, nici îndrăznind a contrazice canoanele, ci dumnezeiasca parabolă a Mântuitorului nostru cu privire la fiul risipitor⁵¹ ne-a învățat pe noi acestea în modul cel mai limpede și mai drept. Acel fiu risipitor poartă în sine chipul oricărui om care trăiește în desfrânare, care s-a îndepărtat de Tatăl și Dumnezeu cel nemuritor și care s-a sălășluit împreună cu demonii, răii cetățeni, și care a cheltuit averea aceea dumnezeiască și părintească ce ne-a făcut pe noi fii prin Sfântul Botez și a mâncat-o cu desfrânatele, batjocorind viețuirea părintească a vieții celei nemuritoare. Apoi s-a întors la Dumnezeu cu pocăință vrednică. Fiindcă nu este nevoie de multe zile ca să fie primit de Tatăl, Cel prin fire milostiv, dar este nevoie totuși să se pocăiască și să se ridice din păcat și să se întoarcă la Dumnezeu și să zică acel *tată, am păcătuit*⁵² și celelalte. Și atunci este primit de Tatăl și este îmbrăcat în haina cea dintâi, adică harul dumnezeiescului Botez, pe

⁵⁰ II Pt. 2, 20; Mt. 12, 45; Lc. 11, 26.

⁵¹ Lc. 15, 11-32.

⁵² Lc. 15, 18.

care a dezbrăcat-o din prisosința desfrânării și a întinăciunii (o, ce mare pagubă!) și pe care o îmbracă iarăși prin pocăință (o, ce bucurie!), și inelul – arvuna vieții veșnice, harul Duhului Sfânt – îl primește în mâna sufletului degrab și este învrednicit a se înfrupta din vițelul cel îngrășat⁵³.

Iar vrednica⁵⁴ întoarcere către Dumnezeu, cum spuneam, mai întâi de toate este amintirea și râvna cea bună a sfinților robi ai lui Dumnezeu: *Câți argați ai Tatălui meu, adică robii lui Dumnezeu, se îndestulează de pâinea cea dumnezeiască, iar eu pier aici de foamea*⁵⁵ oricărui bine. Sculându-mă din scârnăvia păcatului, mă voi întoarce, mă voi pocăi lui Dumnezeu și îi voi spune Acestuia: «*Doamne, am greșit la cer și înaintea Ta și nu sunt vrednic să fiu numit fiu al Tău*». Iată patru bunătăți: ridicarea din păcat, întoarcerea la Tatăl, mărturisirea și smerenia. *Fă-mă și pe mine ca pe unul dintre simbriașii Tăi*⁵⁶. Pentru aceea nu ca simbriaș, potrivit cererii, ci mai curând ca moștenitor este primit și ca fiu, care, deși a scăpat gol și a venit din țară barbară, este îmbrăcat și primit de îndată și este împodobit cu strălucire ca un fiu care vine de departe și este jertfit pentru el *vițelul cel îngrășat* și este învrednicit neîntârziat de masa părintească. Cine oare ar mai milui pe cel care nu aleargă prin pocăință la o așa de mare dumnezeiască iubire de oameni, ci rămâne robit păcatului⁵⁷ și adaugă

⁵³ Lc. 15, 23.

⁵⁴ Adică pocăința pe măsura păcatelor.

⁵⁵ Lc. 15, 17-19.

⁵⁶ Lc. 15, 22-24.

⁵⁷ Cf. Rom. 6, 19.

nelegiuire la nelegiuire și se îndârjește să slujească pururea păcatului și să fie rob păcatului, ca unul care nu a auzit niciodată pe cel ce zice că: *oricine face păcatul, rob este păcatului*⁵⁸? Nu se împărtășește de masa cea stăpânească, nu-și hrănește sufletul cu hrană cerească, ci-și hrănește doar trupul cu hrană stricătoare și cu plăceri rușinoase și încă de aici este lipsit de dumnezeiasca împărtășire și devine pășune patimilor pierzătoare, și risipește în chip desfrânat averea părintească și adună iarbă și lemne și paie care sunt focului cheltuială⁵⁹ și lipsire de viață.

Deci dacă iubești viața cea fără de moarte și înfricoșătoarele taine, Trupul și Sângele lui Hristos, pocăiește-te, omule, în ce chip ți-am descris mai sus și în trei zile de fierbinte pocăință te primește și pe tine Dumnezeu, ca un Dumnezeu al celor ce se pocăiesc, prin Care și eu te-am îndemnat la dumnezeiasca împărtășire cu îndrăznire, pentru ca și în veacul de acum și în cel viitor să rămâi în Hristos și Hristos întru tine⁶⁰. Și dacă cineva ne va învinui pentru marele nostru pogorământ și grabnica ta dezlegare, eu voi pleda înaintea lui și pentru tine, și pentru mine, că înaintea lui Dumnezeu mai bună este o pocăință sinceră de trei zile decât o nepăsare și o nebunie de trei ani. Dar aceasta au zis-o și Sfinții Părinți, și dumnezeiescul Ioan Gură de Aur, și marele Vasile că celui nepăsător și leneș și nepurtător de grijă nu îi va veni nici un

⁵⁸ In 8, 34.

⁵⁹ Cf. I Cor. 3, 12-13.

⁶⁰ Cf. In 6, 56-57; 15, 4, 6, 7, 10.

câștig de la despărțirea de împărtășanie vreme îndelungată⁶¹, dar pentru cel ce iute se pocăiește, iute se și cuvine să fie primit. Și aceasta este pledoaria mea pentru mine și pentru tine față de cei care, poate, ne aduc nouă învinuiri. Iar pentru cei ce pizmuiesc sau pentru cei cărora le displace o asemenea iconomie a primirii tale grabnice, pe care ai primit-o printr-o pocăință vrednică de laudă, pledează pentru tine Atotmilostivul Acela, Tatăl risipitorului, că nu trebuie să pizmuim sau să învinuim, ci mai degrabă trebuie să *ne bucurăm și să ne veselim* că acest fiu al meu *mort era și a înviat, pierdut a fost și s-a aflat*⁶², dar Lui [***]
<slava și puterea...>

⁶¹ Cf. Sf. Ioan Gură de Aur, *Capitol canonic*, ed. Rallis-Potlis, *Syntagma dumnezeiștilor și sfințelor canoane*, vol. 4, Atena 1854, p. 387; Sf. Vasile cel Mare, *Canonul 84* (Rallis-Potlis, vol. 4, p. 253); Sfântul Grigorie de Nyssa, *Canonul al 5-lea* (Rallis-Potlis, vol. 4, pp. 315-317).

⁶² Lc. 15, 32.

Sfântul Andrei Criteanul
*Canon la Întâmpinarea Domnului*¹

Cântarea 1, glasul al 3-lea

Irmosul:

«**S**ă-I cântăm Mântuitorului Hristos, Celui ce a afundat în mare pe Faraon și l-a izbăvit pe Israel din robia lui, că S-a preaslăvit în veci».

Stih: Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție!

Simeon, primindu-L în brațe pe Cel ce S-a făcut prunc și a fost adus sub Lege a strigat: „Acum slobozește-mă, Mântuitorule, din viața aceasta vremelnică la cea neîmbătrânitoare”.

¹ Traducere după G. Schirò, *Analecta Hymnica Graeca e codicibus eruta Italiae inferioris. VI. Canones februarii* (ed. Euty chius Tomadakis), Roma, 1974, pp. 1-41. Canonul a fost editat după codicele *Mosquensis Sinod. gr.* 181 și a cunoscut o publicare anterioară la Moscova în 1870.

Să se bucure și să dănuiască făptura, ușile din față ale Templului să se deschidă și să-L primească pe Preotul, pe Mielul, pe Cel ce plinește acum în trup legea lui Moise.

Pe Cel ce mai înainte i-a scris lui Moise Legea pe table pecetluite de Dumnezeu în Sinai, L-ai primit în brațe, Simeoane, purtătorule de Dumnezeu, ca pe un Dătător de Lege și Plinitor al Legii.

Să prăznuim, Căci Hristos a venit, S-a arătat, a venit adevărul, a venit harul, dezlegând neamurile din legăturile literei la viața cea în Duhul.

S-a arătat Dumnezeu lui Avraam la stejarul Mamvri, cum s-a scris, dar tu, bătrâne, în brațe primindu-L pe Dumnezeu întrupat, bucurându-te, te-ai mutat din viața aceasta.

Moise a văzut oarecând spatele lui Dumnezeu în întuneric și în vifor, dar Simeon, primind acum în brațe pe Dumnezeu întrupat, s-a mutat de aici.

Ca unul care a plinit legea literei și totodată s-a bucurat de legea harului, s-a mutat Simeon, chemat fiind la Viață prin Duhul cel Sfânt.

Înțeleapta Ana prorocița și văduva te mărturisește pe Îtine, Stăpâne, iar Simeon Îți strigă Ție: „Acum slobozește pe robul Tău, Îndurate”.

Ana, cea vrednică de laudă, în simboluri, Te-a mărturisit pe Tine, Stăpâne, pe Cel ce Te-ai arătat și Te-ai făcut prunc cu trupul și ai răsărit lumină celor din întuneric.

A Născătoarei...

Cum ai născut neispită de bărbat, Fecioară? Cum ai născut fără de sămânță și ai rămas fecioară? „– Cum a știut Dumnezeu, Cel ce mi S-a făcut mie fiu, pe Care născându-L fără de amestecare, am rămas fecioară”.

Alt Irmos:

«**M**area ai desfăcut-o și căruțele lui Faraon cu adâncul mării le-ai acoperit, Doamne, și ai mântuit pe poporul israelit, cel ce cu cântări Te lăuda».

Ca Domn al Legii, ai plinit rânduiala Legii, Mântuitorul nostru, și ai arătat tuturor celor ce Te laudă iconomia Ta.

Fecioara astăzi jertfelnic înfricoșător, și tron, și templu al lui Dumnezeu se arată, când Simeon a primit pe Stăpânul.

Templul s-a deschis, Fecioara Îl dă pe Cel fără de ani
întrupat sub ani, plinind Legea, iar Simeon Îl primește în brațe.

Domnul Legii este adus la Templu și Se supune Legii
și arată tuturor milostivirea mântuirii Lui.

Împreună cu Ana, astăzi bătrânul se bucură, una pro-
rocind cele viitoare, iar acesta primind pe Hristos în
brațe.

Plinire a Legii și început al harului văzându-L pe Hristos
cel Preabun și Domn al tuturor, Simeon s-a slobozit.

Alt Irmos...

Prin măreția brațului Tău au împietrit potrivnicii
«Tăi, până ce a trecut poporul Tău, Doamne, până
ce a trecut poporul Tău acesta, pe care cu dreapta Ta l-ai
câștigat și L-ai izbăvit, Doamne».

Bucură-te, bătrâne, și primește-L pe Mântuitorul tău,
pe Cel prorocit ție oarecând prin Lege și acum prin
Duhul făcut ție cunoscut în Templu, întrupat sub Lege.

Moise pe table a primit oarecând Legea, dar acum
bătrânul, cu brațe bătrânești, pe Tine, Domnul cel

propovăduit prin Lege, bucurându-se, întrupat Te-a primit și strigă: Acum slobozește [pe robul Tău, Stăpâne].

Ana prorocița, cea cu adevărat văduvă, mărturisea curat pe Domnul, propovăduindu-Te pe Tine, Cel vestit mai dinainte în prorocii, ca Cel ce face răscumpărare celor ce sunt în păcate și cunoscut astăzi, plinind legile acum în Lege.

Slavă...

Laud Treimea sfântă cea fără de început, veșnică, nezidită, nemărginită, lumină pe Tatăl, lumină pe Fiul Lui, lumină pe Duhul cel Sfânt, cele trei ipostasuri o singură lumină, de o ființă, nedespărțit arătate ca un singur soare.

Și acum...

Prunca lui Dumnezeu, faima curăției, mireasă neispitită de nuntă, tu singură ai zămislit pe Dumnezeu întrupat și mai presus de fire și L-ai născut, dându-I lui lapte din sânii tăi și aducându-L la Templu după Lege pe Cel mai presus de Lege.